

“A estones condemnes la Mònica i a estones l’entens i la compadeixes”

Montserrat Banegas (Flix, 1974), publica a Proa la seva primera novel·la, *Una dona incòmoda*. Hi parla d’una noia de poble que arriba a Barcelona per fer una carrera. És llicenciada en ciències polítiques per la UAB.

—Sembla una novel·la molt acostada a la vostra experiència d’estudiant universitària que arriba de poble. Hi ha el vostre món viscut, a la novel·la?

—No. No són experiències que hagi viscut personalment. Sí que és una mica el reflex d’allò que he sentit. Però sobretot hi ha molta imaginació.

—Volíeu crear un personatge o crear un procés, el pas de l’adolescència a l’edat adulta?

—Vaig imaginar primer els personatges i, a mesura que anava escrivint, anava sortint la trama i el context.

—En quin sentit voleu que el lector entengui el qualificatiu d’incòmoda? De persona que no se sent còmoda a la societat on viu o de persona que incòmoda la societat?

—En tots dos sentits.

—Hi heu projectat la vostra visió sobre la societat?

—En alguns aspectes, sí. Comparteixo algunes visions i opinions de la Mònica, però no totes. La Mònica té certs tics o manies que són comuns a una part de la nostra generació, si bé hi són exagerats o caricaturitzats.

—La Mònica és un personatge rebel. La seva actitud és producte del seu caràcter o de l’edat?

—Més de caràcter, em sembla. Quan vaig començar a pensar en el personatge i les seves reaccions vaig pensar que les seves reaccions eren normals en algú com la Mònica.

—M’ha sorprès que féssiu dir a la Mònica que en un poble, arribada l’adolescència, fumar era com una mena de ritual de maduresa. Més que no a la ciutat?

—En el sentit que en un poble comences de jove i ho fas d’amagat, i és probable que algú t’enxampi. Per tant, és una prova de valor. A la ciutat no cal que te n’amaguis tant.

—La contracoberta diu que la novel·la també és una crítica lúcida i despietada del sistema universitari actual, ple de velles glòries aferrades a la poltrona. En aquest cas, és la

TINA BAGUÉ

Montserrat Banegas publica la seva primera novel·la a Proa, *Una dona incòmoda*.

visió de l’autora?

—Sí. No és res que jo hagi viscut, però sí que és un món on la competència és ferotge, hi ha molta competitivitat i és un món feudal. I a partir d’aquí hi he posat molta inventiva.

—Teníeu ganes de criticar el sistema universitari?

—No especialment. Si hagués escollit parlar del món de la gran empresa o d’un hospital, hi hauria trobat els mateixos aspectes criticables o risibles. En el fons és traslladable a qualsevol altre àmbit, això que li passa a la Mònica.

—Heu estudiat ciències polítiques, però ja teníeu intenció d’escriure abans de triar la carrera?

—Sempre he escrit. No vaig triar una carrera de lletres perquè tenia inquietuds per estudiar una cosa de caire més social, i el neguit aquest per les lletres sempre l’he suplert llegint i escrivint.

—El personatge que heu creat us ha servit per a caminar amb més seguretat?

—No sóc conscient d’haver utilitzat cap mètode. La vaig escriure de forma espontània. Primer vaig crear un personatge, després un context i finalment una vida que l’envoltés.

—Heu dubtat gaire, fins i tot un cop enllestida?

—Sí. Primer estava contenta perquè, un cop acabada, hi vaig trobar trossos que em feien somriure i alguns altres que feien pensar, i per això vaig creure que funcionava. Però estava feta un embolic. No estava prou segura per a jutjar si era suficient per a ser una novel·la.

—Voleu que el lector vegi la Mònica com un personatge excepcional, fora del corrent?

—És molt extravagant i alhora extremadament fràgil. I, com m’han dit alguns lectors, a estones condemnes el seu comportament i a estones l’entens i la compadeixes, fins i tot.

—Per a l’autora, tots estem, a l’edat de la Mònica, poc o molt incòmodes, però passa que la Mònica ho exterioritza de forma més intensa i radical?

—Crec que sí. En la Mònica hi ha sentiments i reaccions que tots hem tingut en més o menys mesura. Ens hi podem reconèixer una mica.

Lluís Bonada